

8° pièce
INDO-CHINOIS

2098

劉平嘯

LƯU-BÌNH TRÒ

HOANG-THINH

115 Phố Hàng Gai - Hanoi

DIỆP THƯO BÀN CHỦ NÔM

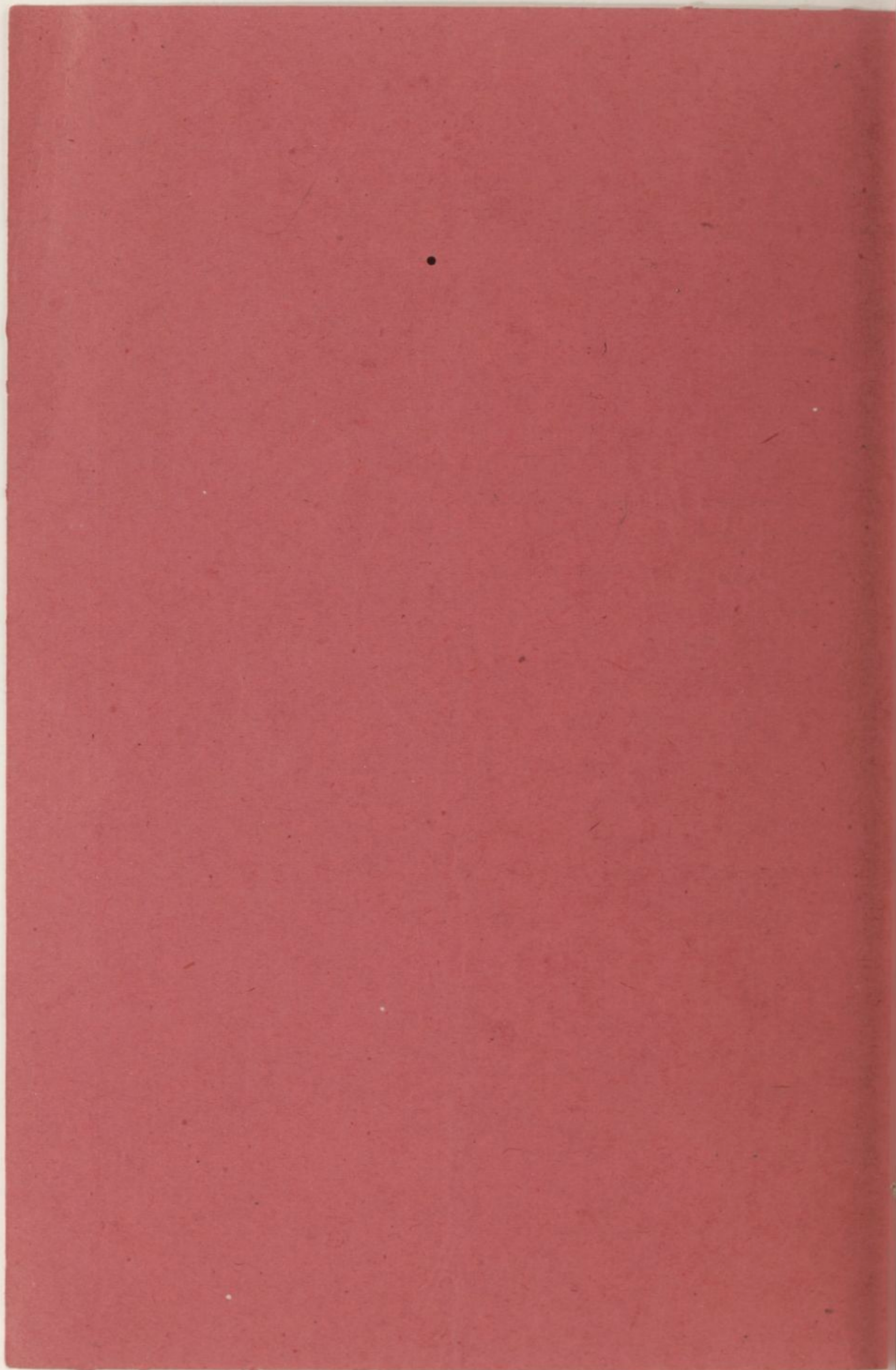
DEPT LEGAL
INDOCHINE

N° 8220

In lần thứ hai

GIÁ 0525

LƯU-BÌNH TRÒ

GIÁO ĐẦU

Thiên quang vân tĩnh, quân tử vô song, nhà nước thừa quốc thái dân an, khoa trường mở tuyển văn kén võ, tôi nhớ tích cũ có hai chàng Dương-Lễ, Lưu-Bình, bạn đồng song đèn sách học hành, ba thu lễ kẻ cùng chăn gối. Giờ thương kẻ tinh thân nghĩa trọng, cho chàng Lưu lại chiến bằng vàng, nghĩa bằng hữu, đạo vợ chồng, ấy nên chẳng chẳng siết, kẻ có nhân mười phần không thiệt, khuyên này đề làm ghi thiên cổ.

Vậy có thơ rằng :

BAO QUẢN GIAO TÌNH DỄ MẤY LÒNG,
ĐẾN KHI VIỄN VỌNG CŨNG TRÔNG MONG ;
TỔ TÔN NHỜI NÓI CÒN GHI ĐỀ,
BẢN TIỆN CHI GIAO BẤT KHẢ VONG .

Anh em ta kiếm lối về phòng, phải phép chẳng.
(HẠ)

DƯƠNG-LỄ nói : Lầu lầu thụy khí, rằng rắc khuê tình, tôi Dương-Lễ bạn với Lưu-Bình, bạn đồng học mười năm có lễ, nay thiên-tử khai khoa thủ sĩ. rủ anh em cùng ra hội thí, bác Lưu-Bình có nhà hay vắng ?

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

1822

8° piece
2098

Indoch

LƯU-BÌNH nói : Tiếng ai đó !

DƯƠNG-LỄ : Tôi Dương-Lễ đây.

LƯU-BÌNH : Mời bác vào chơi. (Lưu-Bình lại nói, :
Như anh em ta, chí khí tương-kỳ, nay lại gặp cùng
ngày khoa thi, nói làm vậy học tài thi phận, hội công
danh đắc thất bởi giới, nghĩa kim lân ai chớ quên
ai, trước làm sao, xin sau làm vậy.

DƯƠNG-LỄ : Nghĩa hăng hữu lộ anh em phải nói,
ai quên ai có thiên địa chứng chi.

LƯU-BÌNH : Ở hề con ! lấy lều chiếu đi hầu bác.

HỀ : Dạ, lạy bác, năm này con đã nhớn, con
không phải là thằng hề.

LƯU-BÌNH : Mà là thằng chi con ?

HỀ : Dạ lạy bác, bác gọi con là thằng Sơ, con xin
hầu bác. Dạ lạy bác, Sơ con có tích, con nhớ ngày
xưa con đi học sách Tam-tự-kinh có chữ : nhân chi
sơ, đến ngày sau con lên chín lên mười, con làm
thơ như đồ son vào, cũng có ông Sơ, ông Phúc. Ở
trong Chu-Lễ cũng có chữ Sơ-xuân, Sơ-hạ, Sơ-thu
Sơ-đông, bốn mùa ấy cũng phải lấy chữ Sơ vi thủ.

Vậy có thơ rằng:

THIÊN THƯỢNG CỬU TRÙNG BAN HẠ CHÍNH,

NHÂN GIÂN VẠN LÝ PHÓ XUÂN SƠ.

LƯU-BÌNH nói : Bác Dương hỡi, bác Dương hỡi,
anh em ta thượng lộ đăng trình. (HÁT) : vui chân ta
bước, ngọc điện truyền kim bảng, quân ơn tứ trạng

đầu, anh-lùng tam bách bối, tùy nghĩa thưởng doanh châu. (Nói): Đây đã đến Kinh-kỳ kẻ chợ, anh em ta tìm nhà ta nghỉ, đề ngày mai sắp sửa bút nghiên ta vào trường nộp quyền đi danh.

QUAN-TRƯỜNG nói: Ta lại-bộ, vua sai ta điễm thi xuân vi, truyền các tỉnh cống sĩ vào thi, chức cửa, sừng danh nạp quyền. Dương-Lễ tam kỳ đệ nhất, kinh thành tử yến, lĩnh y-quan vào phụng sự hàn-lâm.

DƯƠNG-LỄ nói: Lĩnh y quan muôn đội ơn trên khấu đầu bái Ngô-hoàng vạn vạn tuế. Tội Dương-Lễ nhờ ơn phúc đức, tuổi trẻ trung nhất cử dăng khoa, thi ba kỳ kỳ mã khán hoa, bổ chức thuở thư chung cần khổ. Truyền chư quân sắm sửa, đề ta về bái tổ vinh quy.

LUU-BÌNH nói: Ở hề, con ra xem bảng cho thầy.

HỀ nói: Con ra xem bảng chỉ thấy phạm nhĩ mà thôi. Tội đi hầu bác, bác chẳng cho tội nhờ, tội nghĩ bác đồ, tội chín mười mong. Bác nói năm nay bác đồ, tội nhớ khi bác đi chơi thấy chữ: THIÊN THIÊN LỰC SĨ, bác đánh ra: CAN CAN ĐAO THỎ; VẠN VẠN TINH BÌNH bác đánh ra: LIÊU LIÊU TÌNH CỜ. Chữ TÁC bác đánh chữ TỘ, chữ NGỘ bác đánh chữ QUÁ. ÚC ÚC HỒ VẤN TAI bác đánh ra ĐỒ ĐỒ BÌNH TRƯỢNG NGÃ. Tội nhớ khi bác đi qua đình

thấy chữ HẠ MÃ, bác đánh BẮT YÊN, thế bác còn dám bảo rằng đồ; một rằng bác đồ, hai rằng bác không đồ, ba rằng bác không đồ, bốn bát phạn còn chữa song, cam thụ bội hoàn, lạy thầy một lạy, khăn gói xin thầy mang lấy, thầy đi đường ấy tôi đi đường này.

LƯU-BÌNH: Thế la bại gia khi chủ, khốn nạn thay thì thời không đồ, thầy tớ nó bỏ nó đi, đường xa xoi tôi thui thui một mình, biết lấy ai mà dãi chút tình, giới đất hơi có thấu tình chăng nhẽ... (Lại nói): Than ôi, bác Dương-Lễ thời đã đồ, như tôi trộm mừng, bấy lâu nay đồng đạo hữu bằng, tôi sang mừng anh em mới phải. Như kẻ đặc ý trông thấy người thì ngấm đến ta, âu là ta hằng trở về nhà, phạn chưa đạt tôi gắng công đèn sách.... (Lại nói) ..... Nay đã đến chỗ nhà, chẳng may lại gặp cơn binh hỏa, nhà thời sạch không như nước, biết lấy gì theo nghiệp học hành. Quan Dương-công ngài đã hiển vinh, tình bằng hữu ắt thương tôi lựa lạc, đường xa soi tôi làm sao được, âu là tôi đành cố sang hầu. Đây đã đến kinh-kỳ kẻ chợ, đã đến dinh bác Dương-công, dập hỏi thăm được biết, biết cậy ai vô bầm bây giờ đây, chú Liễu-Đồng đi đâu không thấy? . . .

HÈ ra nói: Ai leo nhéo ở cung-đường làm vậy

LƯU-BÌNH: Dạ thưa chú, tôi Lưu-Bình có bạn với quan thừa trước, bấy lâu nay khơi chừng non nước, nhờ chú bầm cho. (HỀ quay vào bầm với Dương-Lễ).

HỀ nói : Bầm quan lớn, tôi ra nhà trè, thấy một người ăn mặc phi thường, hỏi ra tên gọi Lưu-Bình, nói rằng có bạn với quan thừa trước, nay sang hầu nhờ tôi vô bầm.

DƯƠNG-LỄ: Ở như ta nay với Lưu - Bình thừa trước đã có nhời nguyên, hiền vinh thời cộng lạc, bần tiện thời cộng ưu, hoạn nạn tương cứu, cơ-hàn tương phù, tâm thường thiết thủ, nhật ích tư ơn, nhờ có bạn tấm lòng khôn siết kể. (Lại nói) ở thời quận rồi là thậm hảo kỳ mưu, ở hề con, vô trong nhà gọi ba bà ra ni ông hỏi.

BA BÀ nói : Đoái nghe thấy tiếng quan đòi, gương soi phấn đánh, lược dặt chằm cài.

(Bước ra nói) : Trình quan đòi chị em tôi có việc gì, tôi vàng cứ ra đây hầu hạ.

DƯƠNG-LỄ nói : Ta có sự này khó lắm thay, ai chịu khó giúp ta việc ấy.

BA BÀ nói : Việc ấy xin quan cứ giầy ; việc gì nghĩ ngợi làm chi.

DƯƠNG-LỄ nói : Ở như ta nay, có bác Lưu-Bình lại đó, tình bằng hữu ghi trong can phủ, bạn bút nghiên tri khí tương thành. Ta ơn giới đã được hiền vinh, như anh em cơ hàn cũng nhụ c

cũng có nhẽ muốn cho no đủ. Sợ no đủ lại dâng việc học hành, âu là ta giả cách vô tình, chịu tiếng bạc cho anh em tủi cực, giận ta ắt học hành là phải găng, đoạn rồi ta sẽ cho người thân tin đi nuôi, trong ba nàng ta cậy lấy một nàng, ai chịu khó giúp ta việc ấy.

BÀ CẢ, BÀ HAI nói : Không có lẽ quan đây mà giám chối, thiếu chi điều cho bạn được nhờ, cổ kim nay có thể bao giờ, thiếp tôi nghĩ thậm chung là khó, số bạn quan hãy còn vất vả, có nhẽ đâu ở mãi nuôi chờ, đến khi nam nữ động phòng, tiếng tăm ấy thiếp rửa làm sao sạch. Như việc ấy, thiếp tôi xin trước, có nên chẳng mặc ý hai dì.

DƯƠNG LỄ nói : Thôi việc này lại không song, thương anh em đang lúc vận cùng, lòng thương bạn, hết lòng vì bạn. Ừ nàng cả, nàng hai nói thế, còn nàng ba em nghĩ thế nào ?

CHÂU-LONG nói : Trình quan đã có lòng vì bạn, thiếp tôi cũng xin gắng sức cùng chồng, dầu đặt diu bao giám quản công, thiếp xin đi đến nơi về đến chốn, thiếp nghĩ nổi son vàng lẫn lộn, xin lượng quan soi xét cho cùng.

DƯƠNG LỄ nói : Ở lâu lòng đã biết lòng, nàng chớ nghĩ chi điều ấy ! Ba lạng vàng này nàng thời nhận lấy, nuôi anh em khuya sớm học hành

được lòng bằng hữu chí tình, công đức ấy ta tìm đường giả lại.

CHÂU-LONG nói: Thiếp xin một lễ phận tiểu-tinh, bèn trướng dưới màn bông bảy giờ xa cách tôn nhan, lòng tư mộ kẻ làm sao siết, tình rằng thất nhật biệt, khi đi dễ biết khi về.

BÀ HAI nói: Hỡi Châu-Long em hỡi, đã đành quan đây điều nên nghe em hãy nên nghe, ai bảo em những việc éo le, đi nuôi bạn chờ cho bạn khá, số bạn quan hãy còn vất vả, một hai khoa, ba bốn năm khoa, đến lúc răng long đầu bạc về nhà hay em ở tổng chung cùng bạn.

CHÂU-LONG nói: Trình chị đây em điều hơn nhẽ thiệt, em nghĩ rằng tình bằng hữu cũng như vợ chồng, chút tình quan thương bạn hết lòng không có lẽ ba người chối cả. Lạy hai chị ở nhà thông thả, em bước chân đi những chộm nhớ muôn phần.

BÀ CẢ, BÀ HAI nói: Chị bói cho em một quẻ, thiên tướng cát nhân, mừng chàng khoa này cập đệ, chị em ta ở với nhau thế, em nhớ chị bao nhiêu, chị nhớ em bấy nhiêu.

« Hát rằng » :

Chị em ta cùng bạn má hồng, phen này li biệt biết bao giờ về.

CHÂU-LONG hát: Vì chàng thiếp phải long đong, những như thân thiếp đã song một bề.

DƯƠNG-LỄ nói: Uả thôi lòng đã biết lòng, anh vì bạn cho nên em phải rút lòng ân-ái, nàng vì chồng chớ quản ngại công; hể con! hể thấy bác Lưu-Bình lại thì con bảo rằng: «Ông tôi bạn quá say, việc ra vào ăn nói mặc mảy, nói làm sao cho anh em tử cực.

HỀ nói; Bầm quan lớn để cho anh em bạn hữu ấm thân, chúng tôi không làm được, quan lớn truyền làm nhục chúng tôi xin làm nhục được.

DƯƠNG-LỄ nói: Chúng mi làm nhục mà thôi, không có được đánh mà phải đòn đấy.

LƯU-BÌNH nói: Ngày sớm qua ra ngõ gặp gái lại giở về không, ngày hôm nay giờ mới rạng đông, tôi đến sớm kéo quan ngài đi vắng, tôi thôi ngồi lại đứng, tôi tự giờ sớm cho đến chiều, biết cây ai vào bầm bây giờ! Không biết chú hể đồng đi đâu không thấy.

HỀ nói: Tôi ni, tôi ni, ai hỏi việc gì thì nói mau,

LƯU-BÌNH nói: Thừa chú tôi Lưu-Bình sang hầu quan-lớn.

HỀ nói: Xem thầy làm bạn với tôi không đáng, giám nói nhăng làm bạn với quan được nào, quan tôi còn giở bạn quá say, hai ba phen tôi phải mắng vì thầy, Chàng tin thầy nhờ người khác, từ nay tôi

không giám hộ thầy, thế thời thầy tạm ngồi đây để tôi kiểm lưng cơm gọi là ngộ phạn . . . . . Tôi từ đầu đến cuối được một bát cơm với một quả cà mang cho thầy ăn êm lòng không dạ đói.

LƯU - BÌNH nói: Tội thân khôn đói giả, biết ăn làm sao cho được mà ăn! Thương ôi, nhẽ nhân tình thế tục, vậy giã ơn chú tôi về không vậy. Khốn nạn thay như cơ hàn chừng ý, cũng rắp mong đến bạn mà nhờ, ai ngờ người chẳng đoái tình xưa, thân tôi có trách người sao được!

(Lại nói): Công danh bởi giờ, kim lan nghĩa cũ trách người sao nên, này đây đã đến quán Nghinh-hương, sẵn nghiên bút tôi đề thơ nhất thủ, đề bốn câu cho rãi tấm lòng:

Thơ rằng:

CÔNG DANH CHẴNG TRƯỚC ẤT THỜI SAU,
QUÂN-TỬ KHI NÊN LỘ PHẢI CẦU;
CÓ HỌC CÓ THI THỜI CÓ ĐỒ,
SƠ RA AI CÓ KÉM AI ĐẦU !

CHÂU-LONG ra nói: Thiếp tôi ngồi nghe trộm đã lâu, sao quân-tử đa sầu chi lắm tá! Sự trước sau tình đầu chàng dậy có lẽ nào thiếp đỡ được chẳng.

LƯU - BÌNH nói: Đương cơn khổ nhục mà nàng lại hỏi thời tôi xin nói: tôi Lưu-Bình, bạn cùng Dương-Lễ từ thuở hàn vi; kẻ đắc thi, kẻ lại thất thi cũng mong đến anh em mà cậy; chẳng biết người

bận việc quan mà chối, hay là người quý khác h
dịch giao, đợi ba ngày cũng chẳng được vào, lại
thêm lắm những điều tủi cực. Tôi còn muốn theo
đòi nghiệp học, nhà khó khăn thiếu thốn mặc ăn,
chữ công danh biết đến bao giờ, như thân thể có
muốn sống làm chi nữa.

CHÂU-LONG nói: Trình chàng quân-tử, thiếp
tôi nay con nhà giòng giõi trâm anh, kiếp hồng
nhan luống những cây mình, một hai ước hảo
cầu cát sĩ, tham tài, hóa tôi chách lòng cha mẹ ép
duyên tôi vào chốn phú thương, trái nhân duyên
lắm nỗi dở dang, trái duyên thế thiếp ở làm sao
được. thiếp chẳng quản đường xa non nước, bước
chân đi đã có nhời nguyên, may gặp chàng nho sĩ
kết duyên, bỏ những lúc đêm ngày ao ước, thiếp gặp
chàng đang cơn nhớ bước, sách có chữ rằng: hữu
chi cánh thành, thiếp xin chàng đến chốn gia đình,
phù cơm áo nuôi chàng đi học.

LƯU-BÌNH nói: Đương cơn khổ nhục mà người
lại có lòng thương, thân tôi thời cả gia sâm xương
sao xứng chữ nghi gia nghi thất.

CHÂU-LONG nói: Sao chàng giây thế, thiếp gặp
chàng là sự thiên duyên, thiếp mong chàng bẻ quế
cung tiên, đành quên lúc phong trần sâu sắc, thời
xin bước chân đi, kéo đường còn xa lắc thui
thui, hành lý chàng để thiếp lĩnh thiếp mang.

LƯU-BÌNH nói : Nay đã đến quê hương nhà từ bích nhất bản như tây, khó hèn như thân tôi đã vậy để nàng lại phải đeo vất vả vào mình.

CHÂU-LONG nói : Sao chàng dậy thế, thiếp ngại hèn thiếp đến chi đây, nhân duyên thiếp có một nhờ này, có thương thiếp thời nghe nhờ thiếp. Chàng thời đương lúc tiến công lập nghiệp, sách có chữ : tu tiến gấp thời, đạo vợ chồng để đó vội gì, say hoa nguyệt đang công đèn sách. Nhà này thiếp ngăn lắm đôi vách, chàng phòng ngoài thiếp ở phòng trong. Chàng phòng ngoài luyện tập văn chương, thiếp phòng trong ra tay kim chỉ. Tor cung nguyệt mà vin ngành quế, thì vườn xuân sẽ tỏ nước đời.

LƯU-BÌNH nói : Nữ nhân còn biết thế mà nam nhân thế có vội gì, anh cũng mong cho đến khoa thi, nhờ tổ miếu giới cho chiếm bảng. Giai học hành gái canh củi.

CHÂU-LONG hát : Thiếp tôi khuyên chàng đèn sách văn thơ, giàu hao thiếp tôi giọt, đèn mờ thiếp tôi khêu.

LƯU-BÌNH học : Quan quan thư cửu, tại hà chi châu, yêu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu, như ý sở nguyện tông tâm, bất đam hồ nhằm tịch chi tư tình, bất nịch hồ phòng vi chi thiên ái, phận làm gái ở cho có ngãi, giốc một lòng sữa túi nàng khăn

bất đồ kị bất kiêu căng cho vẹn chữ tông phu xuất giá.

CHÂU-LONG nói : Canh một giọn cửa giọn nhà, canh hai dẹt cử, canh ba đi nằm, canh tư cho đến canh năm, thức chàng giấy học còn nằm làm chi.

LƯU-BÌNH nói: Khử niên ký phỏng quận hồi kim niên ký phỏng quận lai thư lai, nhân vi lai thập ước giai kỳ cửu độ sai.

(Lại hát) Đêm thất tịch mưa ngâu lữ chõ, gió kim phong lọt bức chấn cù, buồn về thu non nỉ về thu, ngao ngán nhẽ phải sao thời chịu vậy.

CHÂU-LONG nói: Trình chàng tứ phương phong hội, thiếp tôi còn nhan sắc phương viên, sự nguyệt hoa xin chớ vội vàng, thiếp mong chàng cho đến khoa thi chàng nên công áo gấm thêu hoa đến bấy giờ bề quế cung tiên thiếp tôi lòng mới thỏa nguyện.

LƯU-BÌNH nói: Đêm hôm qua anh nằm mơ thấy thần nhân báo mộng nàng sinh con trai, đêm hôm nay phải tính ngày tam hợp.

(CHÂU-LONG nói: Chàng nói thế thiếp tôi bất phục tôi xin giảng mộng chàng hay, trong năm nay triều đình có mở khoa thi là giờ sai thần nhân ứng mộng là trạng nguyên nhất cử mà chàng lại nghĩ là sinh nam tử chàng lại toan phong vũ ứng kỳ.

LƯU-BÌNH nói: Ba năm nay bề thánh giông rai may lại gặp khai hoa hội thi, mời em ra đây cho anh một nhời từ biệt.

CHÂU-LONG nói: Trình chàng thiếp đã ra hầu.

LƯU-BÌNH nói: Ba năm nay riêng chăn riêng gối, sự nguyệt hoa chẳng giám ngỏ nhời, bỗng bây giờ muôn rậm xa khơi, lòng thương nhớ khúc vàng bối rồi, xin làm lễ nghi gia nghi thất, tiểu đăng khoa rồi sẽ đại đăng khoa, trước ứng diềm bẻ quế xem hoa sau cho bổ tấm lòng thương nhớ.

CHÂU-LONG nói: Nhời chàng dậy chẳng vắng thời sợ, ba năm nay ngọc khiết băng thanh, chẳng bao lâu công toại danh thành thời chính thủy chính chung cho vẹn. Chàng có sợ như lòng uyển chuyển chàng đi thi thiếp cũng theo chàng. Chàng nên công áo gấm thêu hoa, thiếp về trước cho mừng lòng thầy mẹ.

LƯU-BÌNH nói: Hề con, con là thầy tớ cũ, ngày trước con nghe thấy thầy lấy được cô, nhiều tiền lắm bạc, vậy chớ nên con cố sức theo hầu thầy phen nữa, sách có chữ: đạo hữu bằng ư quân tử lễ bất chách ư tiểu nhân.

HỀ nói: Bầm lậy thầy, chăn gối này thầy để cho cô, thầy tớ ta vui chân ta chầy.

LƯU-BÌNH nói: Đi một mình chớ hề buồn bã, bắt thằng hề đi cho có bạn... Nay đã đến Kinh-kỳ kẻ chợ, nhà trọ đã hỏi thăm được đó, mai lên trường nộp quyền đề danh.

THO-LẠI nói: Tôi là vua sai ra yết bảng sĩ nho bên tây-hán có tên học trò Lư-Bình đỗ ba kỳ đệ nhất.

LƯU-BÌNH ra nói: Nhân lai vô sự bất thung dung, thụy giác đông song nhật dĩ hồng, phú quý bất dâm bần tiện lạc, nam nhi bất đáo thử thị hầu. Ở hể con cho con về trước bảo cô rằng sắm sửa trà thang cơm nước, sớm ngày mai có quan tân khoa về chơi nhà.

CHÂU-LONG nói: Nay chàng Lư thời đã đỗ, công nghiệp tôi đã vẹn tuyền, âu là tôi khử hán quy hán, về phục mệnh cho quan tôi được biết.

DƯƠNG-EỄ nói: Nghe chàng Lư đã đỗ, sao nàng ba chưa thấy về hầu.

CHÂU-LONG nói: Trình quan, thiếp đã về hầu.

DƯƠNG-LỄ nói: Nàng ba em hỡi, sao nàng chả ở luôn bên ấy mà làm bà tân-khoa, về chỉ những chốn chồng chung vợ chạ mà làm gì.

CHÂU-LONG nói: Trình lay quan chẳng biết cho thời chớ, tấm lòng này thề với quỷ thần, thiếp có giám đời cùng ai được.

DƯƠNG-LỄ nói: Ở thôi tấm lòng nàng ta đã biết rồi, vàng ba lạng đem ra thưởng công cho nàng.

LƯU-BÌNH nói: Ở hể con, bác thời đã đỗ, nàng thời đi mất, nghĩa biệt ly đốt cháy gan vàng, thôi con sửa lễ làm vui, hể mà con có thấy quan ra tình buồn bã, con phải liệu mà nói chánh đi.

DƯƠNG-LỄ nói: Này chè một cân, gấm hồng một tấm, cho con sang làm lễ hạ nghi, thông thả thời con mời quan bác sang chơi kéo ông tôi còn bận việc quan không sang hầu được.

HÈ nói: Sao quan tân-khoa mà ngài có tình buồn bã.

HÈ «LƯU-BÌNH» nói: Quan tân-khoa tôi tuy rằng hội Long-Vân gặp bước giàu sang, lòng nghĩ ngợi việc nhà bởi ông tôi không thấy quan bà cho nên quan có tình buồn bã.

HÈ «DƯƠNG-LỄ» nói: Bẩm quan-lớn, sớm mai con sang hầu đi qua quán Nghinh-Hương gặp một người nhan sắc dị thường liền chấp cánh bay lên giới mất.

LƯU-BÌNH nói: Chuyện chư quân thể chẳng hóa là tiên.

HÈ nói: Bẩm quan-lớn người ấy thật là tiên.

LƯU-BÌNH hát: Uả thời tiên chẳng bạn với trần, biết nhau chi để muôn phần nhớ nhau. Truyền chư quân sắm sửa để ta sang chơi quan Dương-Lễ.

DƯƠNG-LỄ nói: Mấy năm về trước chẳng thấy quan anh sang chơi.

LƯU-BÌNH nói: Dám thưa quan bác, em có sang chơi có cây chú Tiểu-đồng vô bầm.

DƯƠNG-LỄ nói: Sao năm trước quan bác sang chơi không thấy chúng my nói cho ta được biết.

HỀ nói: Bầm quan lớn .... Bầm mấy năm trước chúng tôi có bầm thấy quan lớn ngài giậy rằng không nhận.

DƯƠNG-LỄ nói: Uả thôi quan anh xem đây tờ tôi nó lẫn rồi, xin anh kể chi chuyện ấy, tới năm nay quan anh đã được mấy anh nhiều, chị ả.

LƯU-BÌNH nói: Quan bác hỏi thời em xin nói: Mấy năm trước em sang chơi, khi ra về đến quán Nghinh-hương gặp người yếu điệu dị thường nuôi em đi học. Được người ấy không tiếc công tiếc của, em nghĩ duyên phu phụ về sau trái ba năm ngọc đá vàng thau lửa không bén, gương không chút bụi đến năm nay mới có khoa thi, khi em chưa cập đệ nàng cũng theo, nhưng khi em cập đệ nàng thời đi mất.

DƯƠNG-LỄ nói: Thôi đã vậy chuyền chur quân vào nhà trong gọi nàng ba ra đây chuốc tửu quan anh.

LƯU-BÌNH nói: Trông thấy, tôi không biết quan bác ở với em đến thế. Bây giờ ở đây có địa-bạch thiên- thanh, âu là em lấy đầu làm lễ quan anh mới phải.

DƯƠNG-LỄ nói: Sao quan anh dậy như thế !

HỀ nói: Quan Dương-Lễ hết lòng vì bạn nàng Châu-Long ra sức cùng chồng; quan Lưu-Bình hữu chí cánh thành, chú Hề-Đồng tận lực tận tâm, ba người ấy ghi bia thiên-cổ.

HẾT

IMPRIMERIE
MAI-DU-LÂN
HANOI
1932